

Per a Passar l'Estona

Gent madura

- ¡Com passen els anys!... Sembla ahir que erem veïnes del carrer de Flassaders.
 ¿No se'n recorda, donya Ramona?
- ¡No me'n parli, senyora Angeleta!
- ¡I d'això, a ben segur que si comptessim ja ha passat mitja centuria.
- Miris: una servidora per la Candelera en farà setanta-cinc, i allavors....
- Vostè rai que encare és jova: jo, que per la Mare de Deu d'Agost ja'n vàreig complir vuitanta.
- ¡Doncs cregui que'ls porta bé! Ningú'ls hi faria.
- Sí, però aquests ja són al sac, i ningú me'ls treu de sobre.
- Tot lo que vulguí, però vostè, gracies a Deu, no té cap tara al damunt seu i això fa que's conservi tan fresqueta.
- ¡Ai filla, no digui això, perque de penes i treballs!....
- ¿Quí no n'ha passat en aquesta vida?....
- Però, ¿còm jo?.... No digui, senyora Angeleta.
- Sí, dona, sinó que vostè ha sapigut sempre conformar-se.
- ¿Què volia que fes?.... ¿Tirar-me d'un balcó a baix?....
- ¡Això, mail!.... ¡quín disbarat! sobre tot si vivien en quart pis. Parlant ara d'altra cosa: el senyor Josepet ¿és viu o mort?
- ¿El marit d'una servidora?.... ¡Ai el fill meu del meu cor!.... Si fa catorze anys que repasa.
- No estranyi la pregunta, com que una no sabia....
- Doncs sí, senyora: al arribar de l'Habana, i quan tot semblava que'ns venia de cara, se va morir.
- Sempre ho veurà aixís: quan un menys s'ho pensa els polls piquen.
- ¡Pobre Josepet!
- Ara'm sab mal d'havern-hi sortit a parlar.
- ¡Si vostè l'hagués vist quan va arribar de viatge! Semblava un formatget, de tan grassó que estava, quan de la *noche* a la *mañana*, i com si me l'haguessin malmirat, va anar fonent les carns fins a quedar com un pal de mosquitera. Com que una servidora mai ha tingut cap pèl de tonta, al veure que'ls pantalons no se li aguantaven i que les cames li feien *higa*, com diuen els *americanos*, tot seguit vàreig pensar: Aquest home te la vol fregir.... i, justa la fusta, miris si'm vàreig equivocar, que als quinze dies de pensar tal com li dic, ja portava dol per ell.
- ¡Carambes!.... ¡quín ull que té, donya Ramona!
- No l'envejo a ningú; es un dó que Deu m'ha donat.
- Que per molts anys li conservi.
- Moltes gracies, en vida de vostè.
- Doncs, ¿que potser no li varen entendre'l mal?.... Molts cops els metges no hi veuen prou i el pobre malalt ho paga.
- ¿Què diu?... ¡Una servidora ho va tenir de pagar tot, els mals de cap varen ser per a mi!... malaltia, enterro, misses.... Li dic que'm va costar un grapat de pessetes.
- Sempre hi ha qui s'aprofita de les llàgrimes dels altres.
- ¡Per a més desgracia, als vuit dies de ser enterrat, se'm va morir el lloco que m'havia portat d'aquelles terres.
- ¡Ai pobre animaló!... Quí sab si l'enyorava.
- ¡Tan aixirit que era!... Cregui que li hauria donat gust el sentir-lo.
- ¿Què era enraonador?....
- Ja ho crec, en el poc temps que'l tenia ja havia après de dir tres renecs, xiulava la Marxa Real i un troç de la Marsellesa.
- ¡Sí que era instruit!
- ¿No li dic?... Era l'enveja del veïnat.